

Når lyset åbner og dagen går

Mod hav og marker,
mod by og skove
Forventningen ved dit vindue står
Du har ej tid til at sove.

Luk øjet op. Se din dag er her.
Mød al den klarhed
dit blik kan magte.
Det land er dit. Ja, alt hvad du ser
Så langt som sanserne rakte.

Løs så den hånd og den fuglehær
Der sov så sødt
under hjertets vinge.
Lad bære alt det, som du har kær
Og mød hvad dagen vil bringe.

Godmorgen, lille land!

Et land med sol, et land med dis,
med kyst af sten og sand,
som havets bølger slikker,
med bakker skabt af is,
koldt eller venligt skiftevis.

Godmorgen, ø ved ø!
Nu ser vi Danmarks buetegn
med blink af hav og sø,
de slanke, lyse broer.
I sol, i blæst, i regn
bærer de os fra egn til egn.

Godmorgen, hver og en,
som sidder ved et morgenbord
fra Skagens hvide gren
til Gedsers lange odde,
på vores prik mod nord
her på den kuglerunde jord.

Godmorgen, stå nu op!
Stå ud af drøm og tankespind
og stræk din tunge krop,
for ingen er alene;
når verden lukkes ind,
bygger vi bro fra sind til sind.

Lysets engel går med glans

gennem himmelporte.
For Guds engels strålekrans
flygter alle nattens skygger sorte.

Sol går over verden ud
med Guds lys i øje:
Se! Vor Herres sendebud
går på gyldne skyer i det høje.

Englen spreder over jord
glansen fra Guds Himmel;
i sin kåbes stråleflor
favner han alverdens glade vrimmel.

Sol ser ind i slot og vrå,
ser på drot og tigger,
ser til store, ser til små,
kysser barnet, som i vuggen ligger.

Os han også favne vil,
englen i det høje;
os han også smiler til,
englen med Guds Himmel-glans
i øje.

Os har og vor Herre kær:
ingen sjæl han glemmer;
i hvert solglimt Gud er nær
og vor glade
morgensang fornemmer.

Nu kommer fuglene igen,

og lyset vælter pludselig ind,
det kommer gennem alle sprækker,
lyse nætter er tilbag'.
Alt, hvad der rørte sig, blev glemt,
da du var rejst, var det så nemt.
Men hjertet ved godt, hvad det
ønsker sig,
at pynte sig for dig.

*Du er tilbag', du er hos mig.
Du er tilbag'med varme dag',
du er hos mig.*

Nu kommer lydene igen,
og verden vælter pluds'lig ind
med parasoller og sandaler,
bølger maler alt i sand.
Jeg havde huset fuld af vind
og nye frugter fløjet ind.
Men hjertet ved godt, hvad det
ønsker sig,
at pynte sig for dig.

*Du er tilbag', du er hos mig.
Du er tilbag'med varme dag',
du er hos mig.*

Denne morgens mulighed.

Vi har luft i vore lunger.
Hænder, øjne, ører, tunger,
levende og glade unger.
:/:Denne morgens mulighed:/:

Denne morgens kærlighed.
Frugter af den fryd vi så'de,
alt blev givet os af nåde.
Her er svar på livets gåde.
:/:Denne morgens kærlighed:/:

Denne morgens munterhed.
Her hvor nattens mørke brydes
her hvor lysets skaber lydes,
se hvor muntert alting frydes.
:/:Denne morgens munterhed:/:

Denne morgens mulighed.
Hang du fast i glemte dage,
i en fortid, som kan nage,
alt bli'r givet nyt tilbage.
:/:Denne morgens mulighed:/:

Se, hvilken morgenstund!

Solen er rød og rund,
Nina er gået i bad.
Jeg spiser ostemad.
Livet er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Blomsterne blomstrer op.
Der går en edderkop.
Fuglene flyver i flok,
når de er mange nok.
Lykken er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Græsset er grønt og vådt.
Bierne de har det godt.
Lungerne frådser i luft.
Åh, hvilken snerleduft!
Glæden er ikke det værste man har,
og om lidt er kaffen klar.
Sang under brusebad.
Hun må vist være glad.
Himlen er temmelig blå.
Det kan jeg godt forstå.
Lykken er ikke det værste man har,
og om lidt er kaffen klar.

Nu kommer Nina ud,
nøgen og fugtig hud,
kysser mig kærligt og går
ind for at red' sit hår.
Livet er ikke det værste man har,
og om lidt er kaffen klar.

Marken er mejet,
og høet er høstet,
kornet er i laderne
og høet står i hæs.
Frugten er plukket
og træet er rystet,
og nu går det hjemad med
det allersidste læs.
//: Rev vi marken let,
det er gammel ret,
fuglen og den fattige
skal også være mæt. ://

Loen vi pynter
med blomster og blade,
vi har georginer og bonderoser nok.
Børnene danser allerede så glade,
alle vore piger står ventende i flok.
//: Bind så korn i krans,
hurra, her til lands
slutter høsten altid med et gilde
og en dans. ://

Septembers himmel er så blå,

dens skyer lyser hvide,
og lydt vi hører lærken slå
som før ved forårstide.
Den unge rug af mulden gror
med grønne lyse klinger,
men storken længst af lande fór
med sol på sine vinger.

Der er en søndagsstille ro
imellem træ'r og tage,
en munter glæde ved at gro,
som var det sommerdage.
Og koen rusker i sit græs
med saften om sin mule,
mens bonden kører hjem med læs,
der lyser solskinsgule.

Hver stubbet mark, vi stirrer på,
står brun og gul og gylden,

og røn står rød og slåen blå,
og purpursort står hylden.
Og georginer spraglet gror
blandt asters i vor have,
så rigt er årets sidste flor:
oktobers offergave.

De røde æbler løsner let
fra træets trætte kviste.
Snart lysner kronens bladenet,
og hvert et løv må briste.
Når aftensolen på sin flugt
bag sorte grene svinder,
om årets sidste røde frugt
den tungt og mildt os minder.

At flyve som et forårsfrø
for sommerblomst at blive
er kun at visne for at dø,
kan ingen frugt du give.
Hvis modenhedens milde magt
af livet selv du lærte,
da slår bag falmet rosendragt
dit røde hybenhjerter.

Æbler lyser rødt

på træernes grene,
høsten går ind.
Går igennem skoven ganske alene,
stille i sind.

Gyldne farver og sensommerbrise
fylder hjertet med vemodig musik,
går og nynner en sensommervise
fjernt fra byens larmende trafik.

Sommerbrisen
danner krusning på søen,
mystisk og sort.
Stæreflokke svæver højt over øen -
snart ta'r de bort.

Gyldne farver...

Duft af brænderøg
blandt brunlige bregner,
blåsorte bær.
Stille summen
mellem blade som blegner -
aft'nen er nær...

Gyldne farver...

Modne rønnebær bag dybgrønne
grene
rødt titter frem
Går igennem skoven ganske alene -
nu må jeg hjem!

Gyldne farver...

Fast som en klippe

og bred som en strand
vild som en brænding i kog
fri som fuglenes flugt over land
sådan er Julies sprog.

Engang fløj det frejdigt
fra mund til mund
enhver ku' benytte det frit
det gjalded' fra sø og i grønne lund
fortalte om godt og skidt.

Hvis du var sorgfuld
og modløs og træt
så var en sang ej for god
måske blev dit sind aldrig
lyst eller let
men sproget var det du forstod.

Det sprog stjal man fra os
og gav os en snak
linien var sløret men klar
det er lettest at holde et folk i skak
som slet ingen sange har.

Det sprog Julie ejer
som ku' være vores
var vi med til at brække itu

vi er fremmed' for hinanden det er
vores kors
vi raver i blinde nu.

Men midt i alt mørket
der brænder et lys
en ild som aldrig dør hen
det sprog vi har talt
trænger til at fornyes
vi må lære det gamle igen.

Den danske sang

er en ung, blond pige,
hun går og nynner i Danmarks hus,
hun er et barn af det havblå rige,
hvor bøge lytter til bølgers brus.

Den danske sang,
når den dybest klinger,
har klang af klokke,
af sværd og skjold.
Imod os bruser på brede vinger
en sagatone fra hedenold.

Al Sjællands ynde
og Jyllands vælde,
de tvende klange af blidt og hårdt,
skal sangen rumme for ret at melde
om, hvad der inderst er os og vort.
Og tider skifter, og sæder mildnes,
men kunst og kamp
kræver stadig stål;
det alterbål,
hvor vor sjæl skal ildnes,
det flammer hedest i Bjarkemål.

Så syng da, Danmark,
lad hjertet tale,
thi hjertesproget er vers og sang,
og lære kan vi af nattergale,
af lærken over den grønne vang.
Og blæsten suser sin vilde vise,
og stranden drøner sit højtidskvad;
fra hedens lyng som fra stadens flise
skal sangen løfte sig, ung og glad.